

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλά τα λες. Μικρηνες ο κόσμος μίκρηνε....
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μπορεί να έχουν κάτι λεφτά, αλλά δεν έχουν την αξία που είχαν κάποτε, τότε που η δραχμή ήταν δραχμούλια. Μπορεί να είναι και μερικοί πλούσιοι. Μερικοί, πολύ λίγοι. Κι ύστερα κι εδώ είναι πολλοί που έκαναν λεφτά. Κοίτα τον Ξάντο. Εκτός από τα δύο καϊκια με κείνα τα σπιτάκια που έχτισε στη Φανερωμένη έβγαλε του κόσμου τα λεφτά κι έχτισε και ξενοδοχείο. Πόσα να έφερε ο Μαθιός; Τι λες κι εσύ, Θεοδότη;
ΤΙ ΕΙΠΑΤΕ;
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Για το Μαθιό λέμε που γυρίζει πλούσιος.
ΘΕΟΔΟΤΗ: Να 'ναι καλά ο άνθρωπος, ό,τι και να 'χει δικά του είναι να ζήσει να τα χαρεί. (χτυπάει καμπάνα μακριά, κάνουν το σταυρό τους) Εσπερινός. Με συμπαθάτε, να μπω ν' ανάψω το καντήλι και να ετοιμάσω βραδυνό. (μαζεύει το πλεχτό της – φεύγει)
ΑΣΗΜΙΝΑ: Να φεύγουμε κι εμείς, (πάνε να φύγουν, η Κατερίνα πιάνει το Χριστόδουλο από το μανίκι, σταματούν)
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Λέω, που 'ναι η καημένη η Καλλιόπη να τον καμαρώσει, που έφαγε τα χρόνια της να τον περιμένει: Ενα παιδί της έδωσε ο Θεός κι εκείνο ξενητεύτηκε. Τώρα... ποιος Θεός της το 'δωσεαλλουνού παπά ευαγγέλια.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Κατερινώ, μέτρα τα λόγια σου.
ΑΣΗΜΙΝΑ: Εμάς δεν μας πέφτει λόγος.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ο Μαθιός είναι κανονικό παιδί του Μιχαήλου και της Καλλιόπης. Πού τα βρίσκεις εσύ τα ποιος Θεός;
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εγώ δεν είπα τίποτα, δεν ζέρω... Πάντως ειπώθηκαν πολλά... τότε. Τότε... που έφυγε η Χρυσάνθη με τον αδελφό της τον Ταξιαρχό και μετά από λίγο έφυγαν κι ο Μιχαήλος με την Καλλιόπη. Τα θυμώσαστε; Λείψανε δυο-τρία χρόνια και γυρίσανε μ' ένα παιδί. Η Χρυσάνθη κι ο Ταξιαρχός δεν γύρισαν ποτέ.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εγώ τα θυμάμαι αλλά εσύ πού τα ζέρεις; Ήταν πριν τον πόλεμο, κάπου στη δεκαετία του 30, εσύ ήσουν νιάνιαρο, αν είχες και γεννηθεί. Και τι είναι δηλαδή το παράξενο; Πήγαν στην πόλη και δούλεψαν. Πήγαν στην αδελφή τους και στον αδελφό τους. Μπορεί να είχαν κάποιο πρόβλημα και πήγαν σε γιατρούς κι απόχτησαν παιδί. Γιατί ψάχνεις να βρεις σκοτεινά σημεία; Παιδί ύστερα από τόσα χρόνια; Μωρέ υπάρχουν πολλά σκοτεινά σημεία, πολλά ειπώθηκαν τότε.....
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Άλλα τίποτα δεν αποδειχτήκε κι είναι καλλίτερα να ξέχασουμε τα περασμένα.
ΑΣΗΜΙΝΑ: Μη κρίνετε ίνα μη κριθήτε.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εγώ ...στόμα έχω και μιλιά δεν έχω. 'Υστερα τι με νοιά-

ζει εμένα τι κάνει ο κόσμος....εγώ κοιτάω τη δουλειά μου και το νοικοκυριό μου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Το ξέρω, το ξέρω.. γι' αυτό σου λέω να τα ξεχάσουμε τα περασμένα και να μετράμε τα λόγια μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, περασμένα...ξεχασμένα.. Είναι όμως ξεχασμένα;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Όλα τα σκεπάζει κι όλα τα γιατρεύει ο χρόνος... 'Όλα τα σκεπάζει, όλα τα γιατρεύει; Και... δεν μου λες, από δω τι θα γίνει; (δείχνει με το κεφάλι κατά της Θεοδότης την πόρτα). Λες να ξανανθίσουν τα λούλουδα;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Κατερίνα, σου είπα μέτρα τα λόγια σου. (δείχνει με τρόπο τη Ασημίνα που κοιτάει το φουστάνι της και φτιάχνει τα μαλλιά της με κάποια κοκεταρία)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εγώ....δεν είπα τίποτα. Ε, ..λέω, λες να έχουμε χαρές και πανηγύρια; Για τα περασμένα και ξεχασμένα μιλάω ντε....

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Κατερίνα, θα σου βάλω πιπέρι σ' αυτή τη γλώσσα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εγώ, ούτε μιλιά, ούτε λαλιά. Δεν ξαναλέω τίποτα. Να το δείτε όμως που θα έχουμε...γεγονότα.' Οπως σε βλέπω και με βλέπεις. Γεια σας.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Αμ, δε σε βλέπω καλά, Κατερίνα. (φεύγει η Κατερίνα, πάει να φύγει κι ο Χριστόδουλος. Τον σταματάει η Ασημίνα)

ΑΣΗΜΙΝΑ: Και δεν μου λές, Χριστόδουλε, τι θα γίνει τώρα;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τι θα γίνει, τι θες να γίνει;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Λέω, που έρχεται ο Μαθιός.. Λες να....

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δηλαδή;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Για την Θεοδότη λέω, δεν θα την ζητήσει τώρα ο Μαθιός αφού δεν έχει παντρευτεί;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ξέρεις αν έχει παντρευτεί; Είπανε ότι ζούσε με μια γυναίκα. Την είχε στο μαγαζί, στις δουλειές του.

ΑΣΗΜΙΝΑ: (ξαφνιάζεται) Λες να έρθει με γυναίκα; Είπανε ότι έρχεται μόνος του.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ασημίνα, δεν ζέρουμε τίποτα. 'Ασε να φτάσει πρώτα και βλέπουμε. Γιατί από τότε που πέθαναν οι γονείς του κανένας δεν είχε επαφή μαζί του από το νησί. Μόνο η Θεία του θα ζέρει αλλά κι αυτή ποιος ζέρει που βρίσκεται.

ΑΣΗΜΙΝΑ: Είπανε ότι ζει στη Θεσσαλονίκη. Την είχε δει ο Νικόλας ο Κάλιαντρος πού είχε πάει κάποτε με το καΐκι.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Το ξέρω ότι ζει στη Θεσσαλονίκη, αλλά... ποιος ζέρει πού και πώς να είναι κι αυτή...

ΑΣΗΜΙΝΑ: Πάντως τούτο το μαντάτο ήτανε ξαφνικό! Και, λέω... δεν ζέρεις τι μπορεί να γίνει; Γιατί εδώ που τα λέμε, εκείνα τα χρόνια είχε ακουστεί για την Θεοδότη αλλά κι εμείς....ε, είχαμε... ένα... βλεπόμασταν κάπου με το Μαθιό, τότε... παιδιά. 'Ολοι νόμιζαν ότι ενδιαφερόταν για την Θεοδότη, αλλά εμείς ...ε, βλεπόμασταν κρυφά.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Το ξέρω ότι βλεπόμασταν. Άλλα άλλο το ότι βλεπόμασταν στο αχούρι της χήρας της Μαριγώς κι άλλο η αγάπη. Κείνα τα χρόνια... Μπορεί και να υπήρχε κάτι, κάποιο αισθήμα ας πούμε με την Θεοδότη. Ούτε νύχτα δίχως μέρα ούτε νιος χωρίς αγάπη. Αν ήταν όμως όλες οι νεανικές αγάπες να φτάνανε στην εκκλησία. είναι σαν να λέμε: αν κάνανε όλες οι μέλισσες μέλι θα τρώγανε...

ΑΣΗΜΙΝΑ: Νομίζω όμως ότι κι η Θεοδότη τον είχε στο μυαλό της... Πάντως λες να την θέλει ακόμα την Θεοδότη;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Και σένα τι σε νοιάζει, ρε Ασημίνα;

Συνέχεια την επόμενη Παρασκευή